

Евген Яворівський

Казка дітям невеликим про курчатко й про шуліку

ЯКОСЬ ЛІТНЬОЇ ПОРИ,
НА ПТАШИНОМУ ДВОРІ
ЛИХО СКОЇЛОСЬ ВЕЛИКЕ:

НАЛЕТІВ У ДВІР ШУЛІКА,
УХОПИВ КУРЧА МАЛЕНЬКЕ,
НАСТРАХАВ СЕРДЕШНУ НЕНЬКУ,
ЗНЯВСЯ В НЕБО Й ЗНИК УМИТЬ.

Як почала голосити
Бідна мати, бідна квочка:
-„Ой, нема мого синочка!
Вкрав курчатко хижий птах!
Кудкудах - кудкудах!"

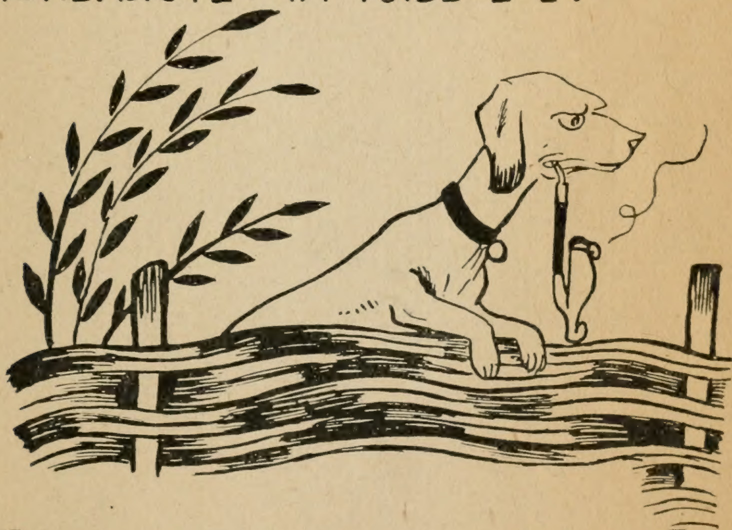
НА ТОЙ ЛЕ́МЕНТ, НА ТОЙ КРИК
ОБІЗВАВСЯ ВРАЗ ІНДИ́К:
-„ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ!
ЩО ТУТ СКО́ЇЛОСЬ, ХТО КЛИЧЕ?
ХТО ЦЕ ЖА́ЛІБНО КУРЛИЧЕ?
ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ-ҐЕЛ!"

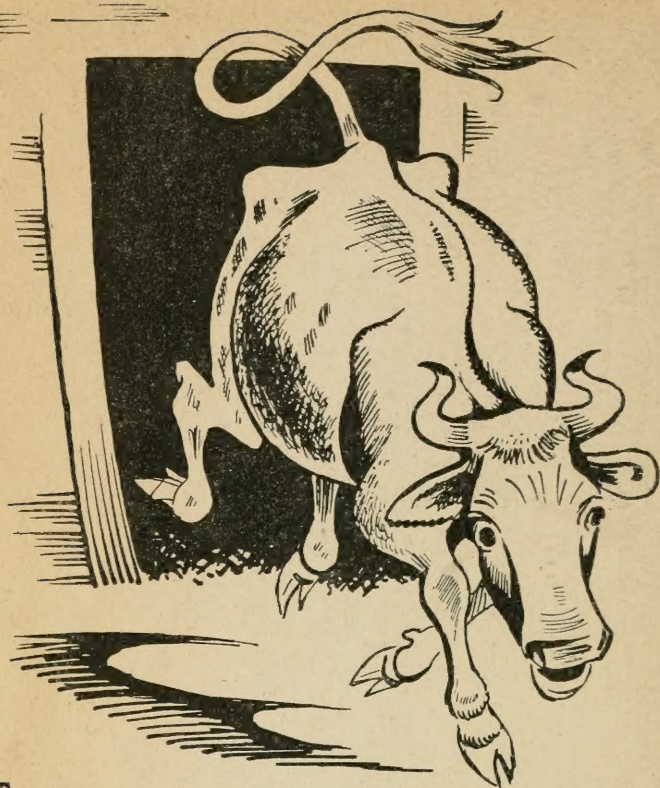
За індиком кіт примчав
замурликав, занявчав:
-„Мр-р-няв! Мр-р-няв!
Хто і що у кого взяв?"

За котом баран прийшов
і забекав і пішов:
-„Бе-е-е! Бе-е-е!
Попелясте чи рябе-е-е?"

За бараном пес пригнав:
-„Гав-гав-гав! Хто й що вкрав?"

Бідна ж квочка знов голосить,
врятувать курчатко просить.

Тут корова не стерпіла
і з обори заревіла:
-м-му-у! м-му-у!
я шуліку пійму-у!
покажу́ ж я йому-у
хижакові отому-у!"

А КАБАН ГУКА́ З-ПІД ТИНУ,
НАСТОБУРЧИВШИ ЩЕТИНУ:
— „ХРЮ-ХРЮ! ХРЮ-ХРЮ-ХРЮ!
Я ШУЛІКУ РОЗІТРУ́!”

Наробив тут півень крику:
— „Кукуріку! Кукуріку!
Доганяйте всі шуліку!
Кукуріку! Кукуріку!"

ОСЬ ВВЕСЬ ГУРТ РУШАЄ З ДВОРУ.
ВСІ ВДИВЛЯЮТЬСЯ УГОРУ,
ЩОБ ШУЛІКУ НЕ ЗГУБИТЬ.
А, ХИЖАК УСЕ ЛЕТИТЬ!

А ЗА НИМ УСІ ТВАРИНИ
ПОСПІШАЮТЬ БЕЗ УПИНУ,
ТІЛЬКИ КУРЯВА УСЛІД!

Ось шуліка стишив літ,
придивляється, де б сісти
та курчатко швидше з'їсти.
Придивився, крила склав
і додолу хутко впав.

Тільки ж стать устиг на ноги,
звірі кинулись до нього,
хто за хвіст, а хто за крила -
так зубами і вхопили!

-„Стій, злодюго, лютий враже!
Віддавай курчатко наше!"
Пес до нього: -„Гав-гав-гав!
Нащо ти курчатко вкрав?"
А баран гукає: -„Бе-е-е!
Заколю я тебе-е-!"

Бачить ворог, що біда,
став тихіший, ніж вода,

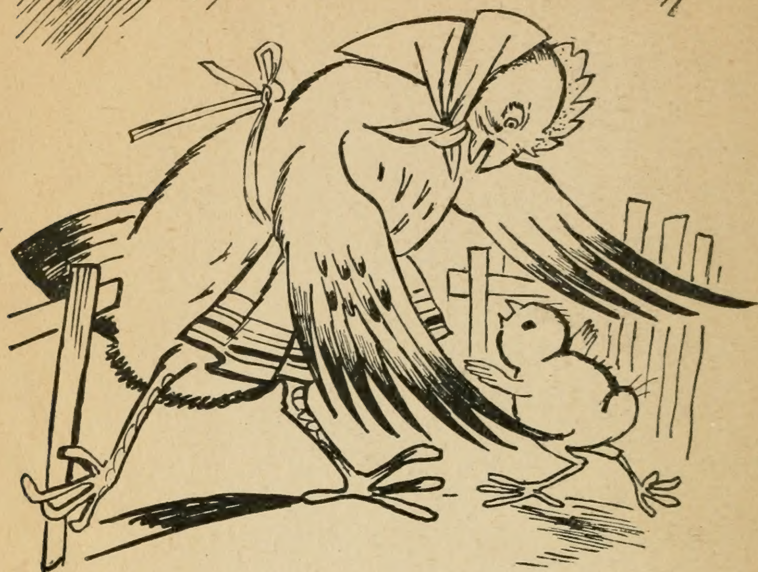

Віддає курчатко тихо,
та щоб якось збутись лиха,
каже звірам: — „От шкода!
Хтів курча навчить літати,
щоб зраділа квочка-мати:
— От синочок-богатир! —
Кр-р-р! Кр-р-р!“

Поняла тут злість індика —
як гукне́ він на шуліку:
— „Не бувало зроду-віку,
щоб шуліка вчив курчат
попід хмарами літа́ть!
Знать діла́ твої нечисті:
ти курча́тко думав з'їсти!
Ми тебе за це скараєм —
миттю крила обкарнаєм!
Ґел-ґел-ґел! Так, звірята?"
— „Обкарнати! Обкарнати!"
всі гукнули одностайно
і розправились негайно
з розбишакою лихим.

— А тепер мерщій ходім
однесе́м курчатко наше," —
це вже пес до гурту каже.

От взялú вони курчá,
Бідолашне дитинча,
І вертаються до двору.
Їм назустріч на ту пору
Вибігає мати-квочка,
Припадає до синочка
І туркоче ніжно так:
— „Кудкудак — кудкудак!“

Півень крилами тріпоче —
всім подякувати хоче.
Потім став він на току́
й загорла́в: „кукуріку!"

Тут всі звíрі позбігались,
обіймались, цілувались,
а по всьому накінéць
подалися у танець!

